Карлові Сукенцуцке в 1944 році стукнуло 78 літ.

У Карла Сукенцуцке була чималенька родина, яка складалася з його дружини Єви — 75 літ, та двох онуків — Курта — 28 років і Ганса — 26 літ.

У Курта після побідоносного "бліц-кріга" на Сталінградських степах не було правої ноги, правої руки й правого ока, а в Ганса, після такого ж "бліц-кріга" на Дніпрі, не було лівої ноги, лівої руки й лівого ока…

Отже, єдиним кормильцем всієї Сукенцуцкенової сім'ї був сам Карл Сукенцуцке, семидесятивосьмилітній старець.

Кінець 1944 року був уже для третьої імперії самим "крігом", без "бліц"…

Разом із "бліцем" одійшли в минуле і українська пшениця, і українське сало, і кури, і гуси, і качки, і яйця…

А утрата всього цього для третьої імперії було значно дошкульніше, ніж потеря "бліца".

Сутужно було Карлові Сукенцуцке годувати свою родину: не завжди вистачало ерзац-кави, ерзац-картоплі й ерзац-хліба, проте Карл Сукенцуцке стоїчно вистоював довгі часи в чергах і сяк-так годував своїх старих та сліпо-безного-безруких…

Вдарила понадтотальніша мобілізація.

Не викрутився 78-літній Сукенцуцке.

Сукенцуцке — солдат.

Коли він прибув у військову частину, третя імперія котилася із західних схилів Карпат…

Командир роти, в яку потрапив Карл Сукенцуцке, довго-довго дивився на 78-літнього "гросфатера", думаючи:

— Ну, куди я його?

Рота захищала круту височину, вкриту сковзькою кригою.

Держатись солдатам на схилах цієї височини було дуже важко: вони сковзались і падали…

Вдержати височину надії вже не було, але й покинути її, відступаючи, загрожувало зривами солдат на слизькій кризі в безодню.

Подивився командир роти ще раз на 78-літнього Карла Сукенцуцке і вдарив себе по лобу:

— Евріка!

Він покликав двох солдат, наказав узяти Карла Сукенцуцке під руки й обережно поводити його на найслизькіших місцях по схилу височини.

Солдати поводили "гросфатера"[6].

Після цього рота вже не сковзалася і більш-менш благополучно відійшла.

Пісок, що сипався із 78-літнього Сукенцуцке, врятував становище.

Командир роти представив Карла Сукенцуцке до нагороди залізним хрестом…

В штабі армії погодилися, що подвиг 78-літнього Карла Сукенцуцке достоїн залізного хреста.

Одне тільки непокоїло командування: куди чіпляти того залізного хреста?

Коли солдат грудьми захищає батьківщину — хреста чіпляють на груди…

А Карл Сукенцуцке прислужився батьківщині зовсім не грудьми!

Де він має носити залізного хреста?